

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 27 sierpnia 2013 r.

Poz. 2552

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.431.2013 WOJEWODY WARMIŃSKO - MAZURSKIEGO

z dnia 23 sierpnia 2013 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 poz. 594), stwierdzam nieważność uchwały **Nr XXXVIII/225/2013 Rady Gminy Ostróda z dnia 27 czerwca 2013 r.** w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zabudowy mieszkaniowej, usługowej, sportu i rekreacji w miejscowości Samborowo, gmina Ostróda, **w części dotyczącej zapisów :**

- w § 7 ust. 2 pkt 3, w § 7 ust. 4: pkt 2, pkt 6 lit. e, pkt 8, pkt 9 lit e oraz pkt 10 w zakresie sformułowania „wprowadza się zakaz utylizacji odpadów w granicach własnych działek”.

Uzasadnienie:

Rada Gminy Ostróda powołując się na art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 poz. 647 z późn. zm.), podjęła uchwałę, o której mowa na wstępie. Przedmiotem podjętej uchwały jest uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zabudowy mieszkaniowej, usługowej, sportu i rekreacji w miejscowości Samborowo, gmina Ostróda.

Zgodnie art. 3 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, z wyjątkiem morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz terenów zamkniętych należy do zadań własnych gminy. W przyznanej tym przepisem kompetencji do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej, wyraża się samodzielność samorządu terytorialnego w rozwiązywaniu lokalnych zagadnień dotyczących zachowania ładu przestrzennego, a także gospodarki nieruchomościami, ochrony środowiska i przyrody oraz gospodarki wodnej, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o samorządzie gminnym. Przyznane gminie uprawnienie do samodzielnego kształtowania polityki przestrzennej, na mocy powołanego przepisu nie ma jednak charakteru arbitralnego, a przepisy nie zezwalają na dowolność ustaleń zawartych w miejscowym planie zagospodarowania.

Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 kwietnia 2011 sygn. akt: II OSK 124/11 „Władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Nie może ona scedować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określenia tychże zasad innym podmiotom. Rada gminy nie może także upoważniać kogokolwiek do decydowania czy określone (projektowane) rozwiązania inwestycyjne odpowiadają ustalonym przez nią w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasadom”.

Gmina zatem realizując przysługujące jej władztwo planistyczne ma prawo uchwalić miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, ale jedynie przy zachowaniu zasad i trybu jego sporządzania określonych ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Procedurę sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ustawodawca w sposób szczegółowy opisał w art. 17 wyżej powołanej

ustawy, jednocześnie wskazując w art. 27 ustawy, iż zmiana studium lub planu miejscowego następuje w takim trybie, w jakim są one uchwalane.

W § 7 ust. 4 pkt 2 uchwały, Rada określając zasady wyposażenia terenu w infrastrukturę techniczną, postanowiła iż w *przypadkach uzasadnionych wymogami technicznymi plan dopuszcza prowadzenie sieci i lokalizację urządzeń infrastruktury technicznej poza liniami rozgraniczającymi dróg na działkach stanowiących własność osób trzecich, za ich zgodą, bez konieczności zmiany niniejszego planu*; Zapis ten stwarza możliwość dowolnej zmiany postanowień planu odnośnie usytuowania infrastruktury technicznej oraz w zakresie przeznaczenia terenów, bez konieczności przeprowadzenia procedury określonej w art. 17 w związku z art. 27 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Ponadto w § 7 ust. 4 Rada wprowadziła zapisy, z których wynika, iż:

- przebudowę ewentualnych kolizji urządzeń elektroenergetycznych z innymi elementami uzbrojenia lub zagospodarowania terenu należy wykonać na warunkach i zasadach ustalonych przez dysponenta sieci elektroenergetycznej- pkt 6 lit. e;

- zaopatrzenie w gaz – z istniejącej sieci gazowej na warunkach operatora sieci, w przypadku wybudowania sieci gazowej dopuszcza się przebudowę kolejnych odcinków sieci gazowej na warunkach podanych przez operatora, należy zachować normatywne odległości projektowanych obiektów i urządzeń od sieci gazowej na podstawie właściwych przepisów- pkt 8;

- przebudowa istniejącej sieci telekomunikacyjnej, która koliduje z projektowanym zagospodarowaniem terenu i układem komunikacyjnym, może być realizowana na warunkach określonych przez operatora telekomunikacyjnego według przepisów odrębnych – pkt 9 lit e.

W ocenie organu nadzoru, powyższe zapisy są zapisami otwartymi uzależniającymi sposób zagospodarowania terenów od późniejszych opinii, uzgodnień, zgód, czy warunków różnych podmiotów biorących udział w procesie realizacyjnym, inwestycyjnym. Należy zatem przyjąć, iż w rzeczywistości Rada, w tym zakresie, w kwestionowanych zapisach nie ustaliła sposobu zagospodarowania terenu, do czego była upoważniona i zobowiązana, pozostawiając prawo ich kształtowania innym podmiotom. Należy podkreślić, iż plan miejscowy, będąc aktem prawa miejscowego, ma zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją bez podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych lub niepewnych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi.

Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ujmowane winny być w formie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenu. Plan miejscowy nie jest zatem aktem, w którym zamieszcza się informacje, zalecenia, czy też innego rodzaju sugestie dla właścicieli nieruchomości, bądź potencjalnych inwestorów.

W § 7 ust. 2 pkt 3 uchwały, Rada określając zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, wskazała iż w *przypadku realizacji przedsięwzięć zaliczanych do mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów o ochronie środowiska należy przeprowadzić wymagane przepisami prawa procedury administracyjne i uzyskać odpowiednie decyzje oraz pozwolenia*. Powyższy zapis stanowi regulację o charakterze informacyjnym. Zamieszczenie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego regulacji o charakterze informacyjnym stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, skutkujące nieważnością uchwały w części zawierającej taką regulację. Stanowisko organu nadzoru znajduje oparcie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 grudnia 2010 r. sygn. akt: II OSK 2096/10.

W § 7 ust. 4 pkt 10 uchwały Rada postanowiła, iż w *zakresie usuwania odpadów stałych ustala się obowiązki gromadzenia odpadów w granicach własnych działek zgodnie z zasadami określonymi w Regulaminie utrzymania czystości i (...), a następnie wywóz na wysypisko, wprowadziła zakaz utylizacji odpadów w granicach własnych działek*. Pojęcie "utylizacja" nie posiada definicji legalnej, nie zdefiniowano go również w przedmiotowej uchwale. Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013, poz. 21) posługuje się natomiast pojęciami odzysku, przetwarzania i unieszkodliwiania odpadów, odpowiednio w art. 3 ust. 1 pkt 14, 21 i 30. W art. 30 ust. 1 powołanej ustawy ustawodawca zakazuje przetwarzania odpadów poza instalacjami lub urządzeniami, wyłączając jednocześnie zakaz ten w stosunku do osób fizycznych prowadzących kompostowanie na potrzeby własne - ust. 2 pkt 3. Wprowadzony zatem zakaz

w § 7 ust. 4 pkt 10 uchwały jest niezgodny z zakazem ustanowionym aktem wyższego rzędu - ustawą o odpadach. A ponadto w przepisach ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym brak jest upoważnienia rady gminy do stanowienia w tym przedmiocie w akcie prawa miejscowego - w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego .

W związku z tym, iż określenie zawartości planu miejscowego, ustalenie dopuszczalnych jego postanowień należy niewątpliwie do zasad sporządzania planu miejscowego w rozumieniu art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennego, a zgodnie z jego treścią naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części, zaistniała konieczność stwierdzenia nieważności zapisów uchwały, o których mowa w sentencji.

Mając powyższe na uwadze postanowiono jak na wstępie.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Marian Podziewski